୧୯-୯-୧୯ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି “ବାପଦାଦା” ମଧୁବନ “ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମେମାନେ ବେହଦ ପିତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ବିକାରୀରୁ ନିର୍ବିକାରୀ ହେବା ପାଇଁ ଆସିଛ ତେଣୁ ତୁମ ଭିତରେ କୌଣସି ବି ଭୂତ ଅର୍ଥାତ୍ ବିକାର ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବା ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏଭଳି କେଉଁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି ଯାହାକି ସାରା କଳ୍ପରେ ପଢାଯାଇନଥାଏ ?

ଉତ୍ତର:- ନୂଆ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରିବାର ପାଠପଢା, ମନୁଷ୍ୟକୁ ରାଜପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଇବାର ପାଠପଢା ଏହି ସମୟରେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ହିଁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏହି ନୂଆ ପାଠପଢା ସାରା କଳ୍ପ ଭିତରେ ପଢାଯାଇନଥାଏ । ଏହି ପାଠପଢା ଆଧାରରେ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏହା ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ହେଉଛୁ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଆତ୍ମା, ଶରୀର ନୁହେଁ । ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ । ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ଅଟନ୍ତି । ଏହି ଦୁନିଆ ହେଉଛି ପାପ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଅର୍ଥାତ୍ ବିକାରୀ ଦୁନିଆ । ରାବଣରାଜ୍ୟ । ସତ୍ୟଯୁଗ ଏବେ ଅତୀତ ହୋଇଯାଇଛି । ସେଠାରେ ସମସ୍ତେ ନିର୍ବିକାରୀ ରହୁଥିଲେ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି - ଆମେମାନେ ହିଁ ପବିତ୍ର ଦେବୀ ଦେବତା ଥିଲୁ, ଯେଉଁମାନେ କି ୮୪ ଜନ୍ମ ପରେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ତ’ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉନାହାନ୍ତି । ଭାରତବାସୀ ହିଁ ଦେବୀ ଦେବତା ଥିଲେ, ଯେଉଁମାନେ ୮୨-୮୩ କିମ୍ବା ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଛନ୍ତି । ସେହିମାନେ ହିଁ ଏବେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଭାରତ ହିଁ ଅବିନାଶୀ ଖଣ୍ଡ ବୋଲି ଗାୟନ ହୋଇଛି । ଯେତେବେଳେ ଭାରତରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ସେତେବେଳେ ନିର୍ବିକାରୀ ଥିଲେ, କୌଣସି ବିକାର ନଥିଲା । ସେହି ଦେବତାମାନେ ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ଏବେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । କାମ ବିକାରର ଭୂତ, କ୍ରୋଧର ଭୂତ, ଲୋଭର ଭୂତ - ଏସବୁ ହେଉଛି କଡା ଭୂତ । ଏମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ଦେହ-ଅଭିମାନର ଭୂତ । ଏହା ରାବଣରାଜ୍ୟ ନା । ଏହି ରାବଣ ହେଉଛି ଭାରତର ଅଧାକଳ୍ପର ଶତ୍ରୁ, ଯେତେବେଳେ କି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ ୫ ବିକାର ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । କିନ୍ତୁ ଦେବୀ ଦେବତାଙ୍କ ଭିତରେ ଏହି ଭୂତ ଆଦି ନଥିଲା । ପୁଣି ଏମାନେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ଏମାନଙ୍କର ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଦେବୀ ଦେବତା ଥିଲେ ସେତେବେଳେ କୌଣସି ବିକାର ରୂପକ ଭୂତ ନଥିଲା । ସେଥିପାଇଁ ସତ୍ୟଯୁଗ ଏବଂ ତ୍ରେତାଯୁଗକୁ ରାମରାଜ୍ୟ କୁହାଯାଏ, ଦ୍ୱାପର ଏବଂ କଳିଯୁଗକୁ ରାବଣରାଜ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ଏଠାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନର ନାରୀଙ୍କ ଭିତରେ ୫ ବିକାର ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ଦ୍ୱାପରଯୁଗରୁ ଆରମ୍ଭ କରି କଳିଯୁଗର ଅନ୍ତିମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ୫ ବିକାର ରହି ଆସିଛି । ଏବେ ତୁମେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଙ୍ଗମଯୁଗରେ ବସିଛ । ବିକାରୀରୁ ନିର୍ବିକାରୀ ହେବା ପାଇଁ ତୁମେ ବେହଦ ବାବାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସିଛ । ନିର୍ବିକାରୀ ହୋଇ ପୁଣି ଯଦି କେହି ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କୁ ବାବା ଲେଖୁଛନ୍ତି - ତୁମେ କଳା ମୁହଁ କରିଦେଲ, ଏବେ ଗୋରା ହେବା ବହୁତ ମୁସ୍କିଲ୍ । ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେବା ଅର୍ଥ ୫ ମହଲାରୁ ତଳକୁ ଖସିବା । ଏକଦମ୍ ହାଡ ଭାଙ୍ଗିଯାଉଛି । ଗୀତାରେ ମଧ୍ୟ ଅଛି, ଭଗବାନୁବାଚ — କାମ ବିକାର ହେଉଛି ମହାଶତ୍ରୁ । ଭାରତର ବାସ୍ତବିକ ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର ହେଉଛି ଗୀତା । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଧର୍ମର ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ଶାସ୍ତ୍ର ଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଭାରତବାସୀଙ୍କର ଅନେକ ଶାସ୍ତ୍ର ରହିଛି । ତାକୁ କୁହାଯାଏ ଭକ୍ତି । ନୂଆ ଦୁନିଆ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣିମଯୁଗରେ କେବେ ଲଢେଇ ଝଗଡା ହୋଇନଥାଏ । ସେଠାରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଅଧିକ ଆୟୁଷ ହୋଇଥାଏ, ସମସ୍ତେ ସଦା ସୁସ୍ଥ ଏବଂ ଧନବାନ୍ ଥା’ନ୍ତି । ତୁମକୁ ଏବେ ସ୍ମୃତି ଆସିଛି ଯେ ଆମେ ଯେତେବେଳେ ଦେବତା ଥିଲେ ସେତେବେଳେ ବହୁତ ସୁଖୀ ଥିଲେ । ନର୍କରେ ତ’ ସୁଖ ହିଁ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କାଳର ଡର ନଥାଏ, ସର୍ବଦା ସୁଖ, ଶାନ୍ତି, ସମୃଦ୍ଧି ସବୁକିଛି ଥାଏ । କିନ୍ତୁ ନର୍କରେ ସୁଖ ବୋଲି କିଛି ନଥାଏ । ଶରୀରରେ କିଛି ନା କିଛି ରୋଗ ଲାଗି ରହିଥାଏ । ଏହା ହେଉଛି ଅପାର ଦୁଃଖର ଦୁନିଆ । ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଉଛି ଅପାର ସୁଖର ଦୁନିଆ । ବେହଦର ବାବା ଅପାର ଦୁଃଖର ଦୁନିଆ ତ’ ରଚନା କରୁନାହାନ୍ତି । ସିଏ ସୁଖର ଦୁନିଆ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ପୁଣି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଆସିଲା ପରେ ତା’ଠାରୁ ଦୁଃଖ ଅଶାନ୍ତି ମିଳିଲା । ତେଣୁ ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଉଛି ସୁଖଧାମ, କଳିଯୁଗ ହେଉଛି ଦୁଃଖଧାମ । ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେବାର ଅର୍ଥ ହିଁ ହେଉଛି ଜଣେ ଅନ୍ୟଜଣଙ୍କ ପ୍ରତି କାମ ବିକାରର ଦୃଷ୍ଟି ରଖିବା । ମନୁଷ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି — ଏହା ଭଗବାନଙ୍କର ରଚନା । କିନ୍ତୁ ନା, ଏହା ଭଗବାନଙ୍କର ରଚନା ନୁହେଁ, ରାବଣର ରଚନା । ଭଗବାନ ତ’ ସ୍ୱର୍ଗ ରଚନା କରିଛନ୍ତି । ସେଠାରେ କାମ ବିକାର ନଥାଏ । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ଦୁଃଖ ସୁଖ ସବୁ ଭଗବାନ ଦିଅନ୍ତି । ଆରେ, ଭଗବାନ ପିଲାମାନଙ୍କର ବେହଦର ପିତା, ସିଏ କିପରି ଦୁଃଖ ଦେଇପାରିବେ । ସିଏ କହୁଛନ୍ତି — ମୁଁ ତୁମକୁ ସୁଖର ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛି ପୁଣି ଅଧାକଳ୍ପ ପରେ ରାବଣ ଅଭିଶାପ ଦେଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ଥିଲା, ସମସ୍ତେ ମାଲାମାଲ୍ ଥିଲେ । କେବଳ ସୋମନାଥ ମନ୍ଦିରରେ କେତେ ହୀରା ନୀଳା ଖଞ୍ଜା ହୋଇଥିଲା । କାରଣ ଭାରତ ଧନବାନ୍ ଥିଲା । ଏବେ ତ’ କାଙ୍ଗାଳ ହୋଇଯାଇଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସମସ୍ତେ ୧୦୦ ପ୍ରତିଶତ ଧନବାନ୍ ଥିଲେ ଏବଂ କଳିଯୁଗରେ ୧୦୦ ପ୍ରତିଶତ କାଙ୍ଗାଳ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି — ଡ୍ରାମାରେ ଏହିଭଳି ଖେଳ ତିଆରି ହୋଇଛି । ଏବେ ଏହା ହେଉଛି ଲୌହଯୁଗ, ଖାଦ ପଡି ପଡି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି । ଏଠାରେ କେତେ ଦୁଃଖ ସହନ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ଏହି ଉଡାଜାହାଜ ଆଦି ୧୦୦ ବର୍ଷ ଭିତରେ ଉଦ୍ଭାବନ ହୋଇଛି । ଏହାକୁ ମାୟାର ଆକର୍ଷଣ କୁହାଯାଏ । ତେଣୁ ମନୁଷ୍ୟ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ବିଜ୍ଞାନ ସ୍ୱର୍ଗ ତିଆରି କରୁଛି । କିନ୍ତୁ ଏହା ହେଉଛି ରାବଣର ସ୍ୱର୍ଗ । ମନୁଷ୍ୟ

କଳିଯୁଗରେ ମାୟାର ଆକର୍ଷଣ ଦେଖି ଦେଖି ତୁମ ନିକଟକୁ ବହୁତ ମୁସ୍କିଲରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମ ପାଖରେ ଘର ଗାଡି ସବୁ ଅଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେତେବେଳେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ସେତେବେଳେ ସତ୍ୟଯୁଗ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱର୍ଗ କୁହାଯାଉଥିଲା । ଏବେ ସେହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ହିଁ ନାହିଁ । ଏବେ କଳିଯୁଗ ପରେ ପୁଣି ତାଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଆସିବ । ଭାରତ ପ୍ରଥମେ ବହୁତ ଛୋଟ ଥିଲା । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ କେବଳ ୯ ଲକ୍ଷ ଦେବୀ ଦେବତା ଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବେହଦର ବାବା ଆସି ଆମକୁ ବିଶ୍ୱର ଇତିହାସ ଭୂଗୋଳ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କୁ କୁହାଯାଏ ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ଈଶ୍ୱରର ପିତା । ସିଏ ସବୁ ଆତ୍ମାଙ୍କର ପିତା । ସବୁ ଆତ୍ମା ଭାଇ ଭାଇ ପୁଣି ଶରୀର ହିସାବରେ ଭାଇ ଭଉଣୀ ହେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ସବୁ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ପୋଷ୍ୟ ସନ୍ତାନ । ସବୁ ଆତ୍ମା ତାଙ୍କର (ଶିବଙ୍କର) ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ପରମପିତା କୁହାଯାଏ, ତାଙ୍କର ନାମ ହେଉଛି ଶିବ । ବାସ୍ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋର ନାମ କେବଳ ଶିବ ହିଁ ଅଟେ । ପୁଣି ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମନୁଷ୍ୟ ବହୁତ ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରିବା ସହିତ ବହୁତ ନାମ ମଧ୍ୟ ରଖିଦେଇଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ସାମଗ୍ରୀ ବହୁତ । ତାକୁ ଜ୍ଞାନ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସେଥିରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ମଧ୍ୟ କିଛି ନାହିଁ । ତାହା ତଳକୁ ଖସିବାର ରାସ୍ତା । ସମସ୍ତେ ତଳକୁ ଖସି ଖସି ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ପୁଣି ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ପଡିବ । ତୁମେମାନେ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହୋଇ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଆସିବ, ବାକି ସବୁ ଆତ୍ମା ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହୋଇ ଶାନ୍ତିଧାମରେ ରହିବେ । ଏହିକଥାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଚିନ୍ତନ କର । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ ମୋତେ ଡାକିଛ — ବାବା, ଆମ ପତିତମାନଙ୍କୁ ଆସି ପାବନ କର, ସେଥିପାଇଁ ଏବେ ମୁଁ ସାରା ଦୁନିଆକୁ ପାବନ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ମନୁଷ୍ୟ ଭାବୁଛନ୍ତି ଗଙ୍ଗାସ୍ନାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ପାବନ ହୋଇଯିବେ । ଗଙ୍ଗାନଦୀକୁ ସେମାନେ ପତିତ ପାବନୀ ଭାବୁଛନ୍ତି । କୂଅ ପାଣିକୁ ମଧ୍ୟ ଗଙ୍ଗା ପାଣି ଭାବି ସ୍ନାନ କରୁଛନ୍ତି । ତାକୁ ଗୁପ୍ତ ଗଙ୍ଗା ବୋଲି ମନେକରନ୍ତି । ତୀର୍ଥଯାତ୍ରାରେ କିମ୍ବା କେଉଁ ପାହାଡ ଉପରକୁ ଯଦି ଯାଉଛନ୍ତି ତେବେ ତାକୁ ମଧ୍ୟ ଗୁପତ ଗଙ୍ଗା ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ମିଥ୍ୟାଜ୍ଞାନ । ଭଗବାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ବାକି ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ସମସ୍ତେ ମିଥ୍ୟାବାଦୀ ଅଟନ୍ତି । ଈଶ୍ୱର ପିତା ହିଁ ଏବେ ସତ୍ୟଖଣ୍ଡ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ଆଉ କୌଣସି ମିଥ୍ୟାର କଥା ହୋଇନଥାଏ । ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶୁଦ୍ଧ ଭୋଗ ଲଗାନ୍ତି ନା । ଏବେ ଏହା ହେଉଛି ଆସୁରୀ ରାଜ୍ୟ, ସତ୍ୟଯୁଗ-ତ୍ରେତାଯୁଗ ହେଉଛି ଈଶ୍ୱରୀୟ (ଦୈବୀ) ରାଜ୍ୟ, ଯାହାକି ଏବେ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ଏଠାକୁ ଈଶ୍ୱର ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । ଦେବତାଙ୍କ ଭିତରେ କୌଣସି ବିକାର ନଥାଏ । ଯଥା ରାଜା ରାଣୀ ତଥା ପ୍ରଜା ସମସ୍ତେ ପବିତ୍ର ଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ପାପୀ, କାମୀ, କ୍ରୋଧୀ । ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କୁହାଯାଏ ଏବଂ ଏହି ଦୁନିଆକୁ ନର୍କ କୁହାଯାଏ । ନର୍କକୁ ସ୍ୱର୍ଗ ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ନର୍କବାସୀ ପତିତ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସମସ୍ତେ ପବିତ୍ର ଦେବତା । ସେଠାରେ ଏମିତି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ପତିତରୁ ପାବନ ହେବା ପାଇଁ ସ୍ନାନ କରିବାକୁ ଯାଉଛୁ ।

ଏହା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିରୂପୀ ବୃକ୍ଷ । ଏହାର ବୀଜ ଭଗବାନ ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ହିଁ ଆସି ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ସିଏ ଦେବୀ ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ପୁଣି ଧିରେ ଧିରେ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ହୋଇ ଏତେ ସବୁ ଧର୍ମ ହୋଇଯାଉଛି । ପ୍ରଥମେ ଗୋଟିଏ ଧର୍ମ, ଗୋଟିଏ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା, ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ଥିଲା । ଏବେ ମନୁଷ୍ୟ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଯେ ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ହେଉ । ତାହା ତୁମେ ଏବେ ସ୍ଥାପନ କରୁଛ । ସବୁକିଛି ବିନାଶ ହୋଇଯିବ, ବାକି ଅଳ୍ପ ରହିବ । ଏହି ଚକ୍ର ଘୁରିଚାଲିଛି । ଏବେ ହେଉଛି କଳିଯୁଗ ଅନ୍ତ ଏବଂ ସତ୍ୟଯୁଗ ଆଦିର ସଙ୍ଗମ, ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଙ୍ଗମଯୁଗ । ଏହାକୁ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଙ୍ଗମଯୁଗ କୁହାଯାଏ । କଳିଯୁଗ ପରେ ସତ୍ୟଯୁଗ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ତୁମେ ଏହି ସଙ୍ଗମରେ ଆସି ପାଠ ପଢୁଛ ପୁଣି ତା'ର ଫଳ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମିଳିବ । ତେଣୁ ଏଠାରେ ଯେତେ ପବିତ୍ର ହେବେ ଏବଂ ପାଠ ପଢ଼ିବେ ସେତେ ଉଚ୍ଚପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବେ । ଏଭଳି ପାଠ ଆଉ କେଉଁଠି ପଢ଼ାଯାଏ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ଏହି ପାଠର ସୁଖ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ମିଳିବ । ଯଦି ନିଜ ଭିତରେ କୌଣସି ବିକାର ରୂପୀ ଭୂତ ଅଛି ତେବେ ପ୍ରଥମେ ତ' ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟରେ ପଦ କମ୍ ମିଳିବ । ଆଉ ଯେଉଁମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଢ଼ାଇବେ ସେମାନେ ସେତେ ଉଚ୍ଚପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବେ । ଏବେ ଦେଖ କେତେ କମ୍ ସେବାକେନ୍ଦ୍ର ଅଛି, ସମୟ ଆସିବ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ସେବାକେନ୍ଦ୍ର ହୋଇଯିବ । ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ସେବାକେନ୍ଦ୍ର ଖୋଲିଯିବ । କାରଣ ପାପ ଆତ୍ମାରୁ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ତ' ହେବାକୁ ପଡିବ । ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଏହା ଅଟେ । ଆମକୁ ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବା ହିଁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ସିଏ ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ସୁଖର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ହିଁ ଆସି ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ପଢ଼ାଉନାହାନ୍ତି, ୟାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶିବବାବା ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ୟାଙ୍କ ପାଇଁ ଗାୟନ କରାଯାଏ - ଭଗବାନଙ୍କର ରଥ, ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ରଥ । ସିଏ ଆସି ତୁମକୁ ପଦମାପଦମ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ କରାଉଛନ୍ତି । ଆଉ ତୁମେ ବହୁତ ଧନବାନ ହୋଇଯାଉଛ । କେବେ ହେଲେ ବେମାରରେ ପଡିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ, ସମ୍ପଦ, ଖୁସି ସବୁକିଛି ମିଳିଯାଉଛି । ଏଠାରେ ମନୁଷ୍ୟ ପାଖରେ ଯଦିଓ ଧନ ଅଛି କିନ୍ତୁ ବେମାରୀ ବହୁତ ଅଛି । ତେଣୁ ସେହି ସୁଖ କେବେ ଅନୁଭବ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । କିଛି ନା କିଛି ଦୁଃଖ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଜୀବନରେ ଅଛି । ତାହାର ନାମ ହେଉଛି ସୁଖଧାମ, ସ୍ୱର୍ଗ, ପାରାଡାଇଜ୍ । ଏହି ରାଜ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କୁ କିଏ ଦେଇଛନ୍ତି ? ଏହା କେହି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଏମାନେ ଭାରତରେ ହିଁ ରହୁଥିଲେ, ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଥିଲେ ସେତେବେଳେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ବିଭାଜନ ନଥିଲା । ଏବେ ତ' କେତେ ପ୍ରକାରରେ ବିଭାଜନ ହୋଇଯାଇଛି । ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ନା । କେତେ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ହୋଇଗଲାଣି । ଲଢ଼େଇ ଝଗଡାରେ ଲାଗି ରହିଛନ୍ତି । ସେଠାରେ (ସତ୍ୟଯୁଗରେ) ତ' ସାରା ଭାରତରେ ଏହି ଦେବୀ ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ସେତେବେଳେ ମନ୍ତ୍ରୀର ଆବଶ୍ୟକତା ନଥିଲା । ଏଠାରେ ଦେଖ କେତେ ମନ୍ତ୍ରୀ ଅଛନ୍ତି କାରଣ ସମସ୍ତେ ବୁଦ୍ଧିହୀନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ ମନ୍ତ୍ରୀମାନେ ମଧ୍ୟ

ତମୋପ୍ରଧାନ ପତିତ ଅଟନ୍ତି । କଥାରେ ଅଛି ପତିତ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବିଚାର ମଧ୍ୟ ପତିତ କରିବା ଭଳି ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ କାଙ୍ଗାଳ ହୋଇଚାଲିଛନ୍ତି, କରଜ ନେଇଚାଲିଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ' ଶସ୍ୟ, ଫଳ ଆଦି ବହୁତ ସ୍ୱାଦିଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ । ତୁମେ ସାକ୍ଷାତ୍କାରରେ ସବୁକିଛି ଅନୁଭବ କରି ଆସୁଛ । ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକକୁ ଯାଉଛ ଏବଂ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ମଧ୍ୟ ଯାଉଛ । ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର କିପରି ଘୁରୁଛି — ବାବା ତା'ର ରହସ୍ୟ ଏବେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ଭାରତରେ ଏକମାତ୍ର ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ ଥିଲା । ସେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ନଥିଲା । ଦ୍ୱାପରଯୁଗରୁ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ଏବେ ବିକାରୀ ପତିତ ଦୁନିଆ, ପୁଣି ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ନିର୍ବିକାରୀ ଦେବତା ହେଉଛ । ଏହା ବିଦ୍ୟାଳୟ ମଧ୍ୟ ଅଟେ । ଭଗବାନୁବାଚ - ମୁଁ ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛି । ତୁମେ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଏହିଭଳି ଦେବୀ ଦେବତା ହେବ । ରାଜତ୍ୱର ଜ୍ଞାନ ଆଉ କେଉଁଠାରେ ମିଳେନାହିଁ । କେବଳ ବାବା ହିଁ ରାଜଯୋଗର ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ନୂଆ ଦୁନିଆର ରାଜଧାନୀ ଦେଉଛନ୍ତି । ପରମପିତା, ପରମ ଶିକ୍ଷକ, ପରମ ସଦଗୁରୁ ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ତାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିବା ଉଚିତ୍ । ତେବେ ଭଗବାନ ନିଶ୍ଚିତ ସ୍ୱର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ଦେବେ ନା । ରାବଣ, ଯାହାକୁ ପ୍ରତିବର୍ଷ ଜଳାଉଛନ୍ତି, ସିଏ ଭାରତର ଏକ ନମ୍ବର ଶତ୍ରୁ । ରାବଣ ଦେଖ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କିଭଳି ଅସୁର କରିଦେଇଛି । ଏହାର ରାଜ୍ୟ ୨୫୦୦ ବର୍ଷ ଚାଲୁଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ତୁମକୁ ସୁଖଧାମର ମାଲିକ କରାଉଛି । ରାବଣ ତୁମକୁ ଦୁଃଖଧାମକୁ ନେଇଯାଉଛି, ଆଉ ତୁମର ଆୟୁଷ ମଧ୍ୟ କମି ଯାଉଛି, ଅଚାନକ ଅକାଳ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଯାଉଛି । ଅନେକ ପ୍ରକାରର ରୋଗ ଆଦି ହୋଇ ଚାଲିଛି । କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏଭଳି କିଛି ହେବ ନାହିଁ । ତା'ର ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ସ୍ୱର୍ଗ । ଏବେ ସମସ୍ତେ ନିଜକୁ ହିନ୍ଦୁ କହୁଛନ୍ତି କାରଣ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଦେବତା କହିବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ନୁହଁନ୍ତି । ବାବା ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀର ମାଧ୍ୟମରେ ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ପଢ଼ାଇବା ପାଇଁ ୟାଙ୍କ ପାଖରେ ଆସି ବସୁଛନ୍ତି । ତେବେ ଇଏ (ବ୍ରହ୍ମା) ମଧ୍ୟ ପଢୁଛନ୍ତି । ଆମେ ସମସ୍ତେ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ । ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଶିକ୍ଷକ ଅଟନ୍ତି । ଏବେ ସିଏ ଆମକୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ୫୦୦୦ ବର୍ଷ ପରେ ପଢ଼ାଇବେ । ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ଜ୍ଞାନ, ଏହି ପାଠ ସବୁକିଛି ବିଲୀନ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ପାଠ ପଢ଼ି ଦେବତା ହେଲ, ୨୫୦୦ ବର୍ଷ ସୁଖର ସମ୍ପତ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଲ ପୁଣି ତା'ପରେ ଦୁଃଖ ଅର୍ଥାତ୍ ରାବଣର ଅଭିଶାପ ମିଳିଲା । ଏବେ ଭାରତ ବହୁତ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଇଛି । ସମସ୍ତେ ଡାକୁଛନ୍ତି ହେ ପତିତ ପାବନ ଆସ, ଆସି ଆମକୁ ପାବନ କର । ଏବେ ତୁମ ଭିତରେ କୌଣସି ବିକାର ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ଅଧାକଳ୍ପର ବେମାରୀ ଜଲଦି ଛାଡୁନାହିଁ । ଦୁନିଆର ପାଠରେ ମଧ୍ୟ ଯିଏ ଭଲ ଭାବରେ ପଢ଼ନ୍ତି ନାହିଁ ଫେଲ୍ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଆଉ ଯେଉଁମାନେ ସମ୍ମାନର ସହିତ ପାସ୍ କରନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ବୃତ୍ତି ମିଳିଥାଏ । ସେହିଭଳି ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଯିଏ ଭଲ ଭାବରେ ପଢ଼ି ନିଜେ ପବିତ୍ର ହେବା ସହିତ ଅନ୍ୟକୁ ପବିତ୍ର କରାଉଛନ୍ତି ସିଏ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ପୁରସ୍କାର ନେଉଛନ୍ତି । ମାଳା ହେଉଛି ୮ ରତ୍ନଙ୍କର । ସେମାନେ ହିଁ ସମ୍ମାନର ସହିତ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହେଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ତା'ପରେ ୧୦୮ର ମାଳା ତିଆରି ହେଉଛି, ସେହି ମାଳାକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ମରଣ କରାଯାଏ । ମନୁଷ୍ୟ ଏହାର ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ମାଳାର ଉପରି ଭାଗରେ ଫୁଲ ଥାଏ ପୁଣି ତା'ର ଦୁଇ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ମେରୁଦାନା ଥାଏ । କାରଣ ସ୍ତ୍ରୀ ଏବଂ ପୁରୁଷ ଉଭୟ ପବିତ୍ର ହେଉଛନ୍ତି ନା । ଏହି ଦେବୀ ଦେବତାମାନେ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ଥିଲେ, ନିଜକୁ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ବୋଲି କହୁଥିଲେ । ସେହି ଆତ୍ମା ପୁଣି ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ଏବେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି । ପୁଣି ଏଠାରେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ଚାଲିଯିବ । ବିଶ୍ୱ ଇତିହାସ ଭୂଗୋଳର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହୋଇଚାଲିଛି ନା । ବିକାରୀ ରାଜାମାନେ ନିର୍ବିକାରୀ ରାଜାମାନଙ୍କର ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରି ସେମାନଙ୍କର ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ସେହିମାନେ ପୁଣି ପୂଜ୍ୟରୁ ପୂଜାରୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ବିକାରୀ ହେବା ଦ୍ୱାରା ସେହି ପବିତ୍ରତାର ମୁକୁଟ ମଧ୍ୟ ରହୁନାହିଁ । ଏହିଭଳି ହିଁ ଖେଳ ତିଆରି ହୋଇଛି । ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟମୟ ଡ୍ରାମା । ପ୍ରଥମେ ଗୋଟିଏ ଧର୍ମ ଥାଏ ଯାହାକୁ ରାମରାଜ୍ୟ କୁହାଯାଏ ପୁଣି ଧିରେ ଧିରେ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମର ଆତ୍ମାମାନେ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ଏହି ସୃଷ୍ଟିର ଚକ୍ର କିପରି ଘୂରିଚାଲୁଛି ତାହା ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ବୁଝାଇପାରିବେ । କାରଣ ଭଗବାନ ତ' ଜଣେ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ସ୍ୱୟଂ ଭଗବାନ ଶିକ୍ଷକ ହୋଇ ପାଠପଢାଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଭଲ ଭାବରେ ପଢିବାକୁ ହେବ । ପାଠପଢାରେ ବୃତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ ନିଜେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବାର ସେବା କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ନିଜ ଭିତରେ କାମ, କ୍ରୋଧ ଇତ୍ୟାଦି ଯେଉଁ ସବୁ ଭୂତ ଅଛି, ସେସବୁକୁ ବାହାର କରିବାକୁ ହେବ । ନିଜର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ସମ୍ମୁଖରେ ରଖି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ହୃଦବୋଧ କରିବାର ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ପୁରୁଣା ସ୍ୱଭାବ, ସଂସ୍କାରଠାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ମାୟାଜିତ୍ ହୁଅ ।

ଏହି ପୁରୁଣା ଦେହର ସ୍ୱଭାବ ଏବଂ ସଂସ୍କାର ବହୁତ କଡା ଯାହାକି ମାୟାଜିତ୍ ହେବାରେ ବହୁତ ବଡ ବିଘ୍ନ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି ।

ତେବେ ସ୍ୱଭାବ ସଂସ୍କାର ରୂପକ ସାପ ମରି ବି ଯାଉଛି କିନ୍ତୁ ଏକ ରେଖା ସଦୃଶ ତା'ର ଚିହ୍ନ ରହିଯାଉଛି ଯାହାକି ସମୟ ଅନୁସାରେ ବାରମ୍ବାର ଧୋକା ଦେଉଛି । କେବେ କେବେ ତ ଏଭଳି ମାୟାର ବଶୀଭୂତ ହୋଇଯାଉଛ ଯାହାକି ଭୁଲକୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲ୍ ବୋଲି ଭାବୁ ନାହଁ, ପରବଶ ହୋଇଯାଉଛ, ସେଥିପାଇଁ ନିଜକୁ ଯାଞ୍ଚ କର ଏବଂ ହୃଦବୋଧ କରିବାର ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଲୁଚି ରହିଥିବା ପୁରୁଣା ସ୍ୱଭାବ ସଂସ୍କାରଠାରୁ ମୁକ୍ତ ହୁଅ ତେବେ ଯାଇ ମାୟାଜିତ୍ ହୋଇପାରିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ବିଦେହୀ ହେବାର ଅଭ୍ୟାସ କର — ଏହି ଅଭ୍ୟାସ ଅଚାନକର ପରୀକ୍ଷାରେ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ କରାଇବ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****